

Arrest

nr. 113 222 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X – X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker

De bestreden beslissing die de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker heeft genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in het dorp Talabe Sufla in het district Injil van de provincie Herat. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Tadjiek van etnie en soennitisch moslim van religie. In 1980 stierf uw vader en in 1989 en 1990 stierven uw beide broers. Allen kwamen ze om het leven door de oorlog ten tijde van het communistische regime en in de daaropvolgende burgeroorlog. Ook u steunde toen ter plaatse de mujahidin. In 1997 trouwde u in Afghanistan met uw eerste vrouw, Sharifa, en in 2000 kreeg u uw eerste dochter. Ook in 2000 verhuisde u met uw gezin naar Iran. In Iran trouwde u een tweede keer met (...) en u kreeg met haar nog drie kinderen in 2005, 2006 en 2012. In Afghanistan en nadien in Iran werkte u als

kledinghandelaar. In het begin van uw verblijf in Iran hadden jullie een verblijfsvergunning van zes maanden die kon vernieuwd worden. Nadat deze vergunning echter was vervallen konden jullie die niet meer verlengen zodat jullie illegaal in Iran verbleven. In mei 2011 hoorde u van de mogelijkheid papieren te verkrijgen in Waramin. U en uw beide vrouwen stonden in de menigte van honderden Afghanen die tegen de poort drumde van het gebouw waar de vergunningen zouden worden geregeld. De poort werd dicht gehouden door een steen die erachter lag. Toen de poort openging viel Sharifa voorover en stootte haar hoofd tegen die steen. Zij werd in een ziekenwagen afgevoerd maar stierf onderweg. U contacteerde de broer van Sharifa, Maruf, en regelde de repatriëring van haar lichaam naar Afghanistan. U ging mee in de ziekenwagen die het lichaam vervoerde tot aan de grens en Maruf zou het lichaam aan de andere kant van de grens overnemen. U kon Afghanistan toen niet binnengaan, want aangezien u geen verblijfsvergunning had voor Iran zou u niet meer terug kunnen. Na het overlijden van Sharifa wilde u niet meer in Iran blijven dus u trof voorbereidingen om terug te keren naar Afghanistan, wat u een kleine maand later ook deed. U bezocht de moeder van Sharifa en nodigde haar uit voor de afscheidsplechtigheid die u zou organiseren. De broers van Sharifa waren bij dat bezoek niet aanwezig. U had een video van het incident waarbij Sharifa om het leven kwam. Die toonde u aan uw schoonfamilie, maar de schoonbroers Maruf en Faiz Ahmad bekeken die niet. Op de dag van de afscheidsplechtigheid kwam niemand van de familie van Sharifa opdagen. Vijftien tot twintig dagen later klopten vier mannen bij u aan. Het waren twee broers van Sharifa, Maruf en Faiz Ahmad, samen met twee mannen die u niet kende. Ze zeiden dat ze met u wilden spreken. Ze sloten de deur van de kamer waar u hen bracht en daarop sloegen ze u tot u het bewustzijn verloor. U werd wakker in het ziekenhuis, maar moest operaties ondergaan die daar niet konden gebeuren. Daarom werd u voor behandeling naar Pakistan gebracht. Toen u terugkwam verbleef u bij een nicht van Anisa. Een neef van Anisa, die in het leger zat, Wahab, kon u informatie geven over Maruf en Faiz Ahmad: zij waren beiden bij het leger gegaan en werkten op het veiligheidscommando. Hun baas daar was Sardar Agha en zijn assistent was Gul Agha. U denkt dat dat twee broers zijn. Het waren die mannen die met uw twee schoonbroers naar uw huis waren gekomen. Wahab had tijdens een bewakingsdienst opgevangen dat die vier mannen onder elkaar bespraken dat ze u zeker zouden vinden en dan zouden doden. U vermoedt dat ze u wilden doden omdat ze u de schuld gaven van de dood van uw eerste vrouw. U was een tweede keer getrouwd omdat Sharifa ziekelijk was en geen gezonde kinderen kreeg. U denkt dat haar familie niet kon accepteren dat Sharifa omkwam en niet Anisa. U ging naar het plaatselijk onderzoeksdepartement waar u iemand kende, maar daar zei men u dat men u tegen die mannen niet zou kunnen beschermen. Hierna besloot u Afghanistan te verlaten. Een neef van u, Nur Ahmad, regelde uw reis en een week nadat u dat nieuws van Wahab vernam vertrok u. Via Iran, Turkije, Griekenland en Italië kwam u op 9 oktober 2011 in België aan waar u de volgende dag asiel aanvraag. Deze aanvraag werd op 8 februari 2012 afgewezen omdat de behandeling van deze asielaanvraag Italië toekwam. Op 27 september 2012 diende u in België een tweede asielaanvraag in. In Turkije verloren jullie de documenten die jullie meebrachten. Na uw vertrek vernam u dat Bashir Ahmad, een broer van Anisa, twee keer bij zijn winkel was belaagd. Het is niet duidelijk of dit met uw problemen verwant is.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen. Zowel u als uw echtgenote vermoedden dat de schoonbroers van Sharifa u aanvielen omdat ze u beschuldigen van haar vermoord te hebben (zie Gehoorverslag CGVS 11/22953Z (Sultan) dd. 04/04/2013, p. 16, 17 en zie Gehoorverslag CGVS 11/22953/BZ (Anisa) dd. 04/04/2013, p. 9). Dit element is de basis van uw vluchtrelaas, maar is echter dusdanig vergezocht en weinig onderbouwd dat er weinig geloof aan gehecht kan worden. Vooreerst moet gezegd worden dat u duidelijk aangaf dat uw relatie met uw schoonfamilie goed was voor de dood van uw vrouw. Wanneer ze naar Iran kwamen gaven ze u zelfs hun geld in bewaring (zie CGVS Sultan p. 17). Daarenboven gaf u duidelijk te kennen dat toen u aan Maruf vroeg of uw terugkeer naar Afghanistan een probleem stelde, hij expliciet stelde dat u welkom was (zie CGVS Sultan p. 18). Er zijn dus geen aanwijzingen dat hun beschuldiging en aanval de culminatie was van een al lang sluimerend conflict. Uw vrouw vertelde dat ze bij hun bezoeken niet met haar spraken, wat er op kan wijzen dat zij haar afkeurden (zie CGVS Anisa p. 11). Dit moet echter gerelativeerd worden want uw vrouw gaf ook aan dat Sharifa zelf niet zo'n probleem had met de aanwezigheid van een tweede vrouw (zie CGVS Anisa p. 11). Op zich blijkt hier geen motief voor wat de broers van Sharifa u later zouden hebben aangedaan. Na haar dood was het heel vreemd dat niemand van Sharifa's familie kwam opdagen bij de plechtigheid die u organiseerde (zie CGVS Sultan p. 14), maar verder was er geen enkele aanwijzing dat uw schoonfamilie u iets verweet (zie CGVS Sultan p. 14 en zie CGVS Anisa p. 9). Er waren nochtans gelegenheden waarbij dat aan het licht zou kunnen zijn gekomen, namelijk toen u Maruf vanuit Iran belde (zie CGVS Sultan p. 12-13, 18) of toen u Sharifa's

moeder opzocht in Herat (zie CGVS Sultan p. 14, 16). Na de afscheidsceremonie verbleef u nog zo'n twee weken in uw huis zonder dat er aanduidingen van een probleem waren (zie CGVS Sultan p. 14, 22). Indien uw schoonbroers zo nodig wraak wilden nemen voor de moord op hun zus, is het vreemd dat ze dit niet vroeger deden. U opperde dat het voordien moeilijk was omdat u veel bezoek kreeg, maar het kan niet overtuigen dat dit hen zou tegenhouden aangezien ze blijkbaar een sterke positie hadden en bovendien kan u niet elk moment van elke dag bezoek hebben gehad (zie CGVS Sultan p. 22). Wat dit punt betreft is het ten slotte ook vreemd dat Maruf en Faiz Ahmad geen interesse hadden in de video van het incident waarbij Sharifa om het leven kwam (zie CGVS Anisa p. 9). Zelfs als ze u verdachten, zeker kunnen ze niet geweest zijn, kan het niet overtuigen dat ze zich er niet van zouden hebben willen vergewissen dat de video geen verschil maakt. De verdenking door uw schoonfamilie is zodanig willekeurig en onverwacht dat aan dit element weinig geloof kan worden gehecht. Zonder deze verdenking is er uiteraard geen enkel motief voor hun aanval. Wat die aanval zelf betreft is het opmerkelijk dat ze zich er blijkbaar niet van verzekerden dat u dood was, hoewel dit wel degelijk de bedoeling was aangezien Wahab hen daarover hoorde praten (zie CGVS Sultan p. 19 en zie CGVS Anisa p. 10). Dat brengt ons bij het vreemde feit dat Wahab de plannen van uw vier belagers kon af luisteren. Op zich is het al heel toevallig dat ze moordplannen beramen in het bijzijn van een wachter (zie CGVS Sultan p. 19 en zie CGVS Anisa p. 10), maar dit wordt helemaal onlogisch wanneer blijkt dat ze op de hoogte waren dat Wahab aan uw vrouw verwant was. Uw vrouw beschreef immers in zeker detail hoe Wahab zich in het gesprek mengde en hoe Maruf zei dat ze wisten dat uw familie in het huis van Wahabs zus verbleef (zie CGVS Anisa p. 10). Het is niet aannemelijk dat ze hun plannen bespreken in het bijzijn van iemand die logischerwijs de informatie aan u of uw vrouw zou doorspelen. In dit kader moet ook gewezen worden op een opvallende tegenstrijdigheid tussen u en uw vrouw: enerzijds verklaarde u namelijk niet te weten of uw belagers, na de initiële aanval, wisten waar u of uw familie verbleef (zie CGVS Sultan p. 22), terwijl uw vrouw anderzijds vertelde dat ze aan Wahab verklaarden dat wel te weten (zie CGVS Anisa p. 10). Het is vreemd dat jullie niet allebei van deze informatie op de hoogte zouden zijn aangezien dit niet onbelangrijk was voor de veiligheid van uw gezin. Om af te sluiten moet worden opgemerkt dat u toch nogal weinig weet van de positie van uw twee schoonbroers en Sardar Agha en Gul Agha en hun verhouding tot elkaar. Dit is nochtans relevant voor uw probleem, want het was juist hun machtspositie die maakte dat u niet aan hen zou kunnen ontkomen en niets tegen hen zou kunnen beginnen (zie CGVS Sultan p. 18, 19). U wist welke functie Sardar Agha en Gul Agha hadden, waar ze land hadden en op welke locatie ze met uw schoonbroers werkten (zie CGVS Sultan p. 15, 18), maar anderzijds wist u niet welke rangen Maruf en Faiz Ahmad in het leger hadden (zie CGVS Sultan p. 18), van welke familie, stam of etnie Sardar Agha en Gul Agha waren (zie CGVS Sultan p. 15), en weet u niet hoe die hechte band tussen hen en uw schoonbroers was ontstaan (zie CGVS Sultan p. 18). Dit zijn zaken waarvan men zou verwachten dat u ze weet of dat u ze in ieder geval zou hebben uitgezocht toen uw problemen ontstonden. U had daar ook de mogelijkheid toe want met Maruf en Faiz Ahmad was u immers verwant en via Wahab moet u ongetwijfeld informatie kunnen hebben vernemen over hun positie in het leger. Wat de aanval op de broer van Anisa betreft moet nogmaals verduidelijkt worden dat het niet duidelijk is of dit met uw problemen is verbonden: u zegt het niet te weten (zie CGVS Sultan p. 5-6, 20), terwijl uw vrouw stelt dat er wel een verband is (zie CGVS Anisa p. 3). In dit kader dient nog volgende merkwaardigheid te worden opgemerkt. Uw echtgenote stelde 'toen mijn schoonmoeder vroeg aan mijn broer wie hem geslagen had zei mijn broer: ze noemden elkaar Maruf en Faiz Ahmad, maar hun gezichten waren bedekt dus kon hij ze niet herkennen' (zie CGVS Anisa p. 4). Het hoeft geen betoog dat het bezwaarlijk kan overtuigen dat uw schoonbroers de moeite zouden nemen hun gezichten te bedekken, maar elkaar dan wel bij naam zouden aanspreken. Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt

UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijk nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013 en) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in het district Injil relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). Herat is bereikbaar via de luchthaven van Herat (de luchthaven die zich in het district Injil bevindt) en er wordt slechts sporadisch melding gemaakt van incidenten gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Injil in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Injil actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Injil aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoekster

De commissaris-generaal heeft ten aanzien van verzoekster dezelfde beslissing genomen als ten aanzien van verzoeker en heeft zich daarvoor op dezelfde feiten en motieven gebaseerd als bij verzoeker.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen schenden.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers' asielrelaas.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan de aanleiding voor verzoekers' problemen. De Raad ziet immers niet in waarom de familie van verzoekers eerste vrouw verzoeker ervan zou verdenken zijn eerste vrouw te hebben vermoord. Het is immers duidelijk dat het hier om een ongeval ging. Bovendien kon verzoeker dat ook bewijzen aangezien hij over een video-opname van het ongeval beschikte. Die opname werd ook bekeken door vier verwanten en een broer van verzoekers eerste vrouw (gehoorverslag verzoekster, 9). Bovendien verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij voor de dood van zijn eerste vrouw een goede relatie had met zijn schoonbroers (gehoorverslag verzoeker, 17). Er is dan ook geen enkele reden waarom verzoekers schoonfamilie hem ervan zou verdenken zijn eerste vrouw te hebben vermoord. Bijgevolg is de aanleiding voor verzoekers problemen in Afghanistan niet aannemelijk en kan er logischerwijze ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers problemen zelf.

De ongeloofwaardigheid van het asielrelaas wordt bevestigd door een aantal opmerkelijke vaststellingen, waarvoor verzoekers geen aannemelijke verklaring geven. Zo is het niet aannemelijk dat verzoekers schoonbroers moordplannen zouden beramen in het bijzijn van Wahab, een familielid van verzoeker (gehoorverslag verzoekster, 10). Het is ook niet aannemelijk dat verzoeker niet zeker wist of zijn schoonbroers wisten waar hij en zijn gezin verbleven nadat ze uit Pakistan waren teruggekeerd, terwijl verzoekster verklaarde dat Wahab haar had verteld dat de schoonbroers wisten waar ze verbleven (gehoorverslag verzoeker, 22; gehoorverslag verzoekster, 10). Er mag immers worden verwacht dat verzoekster dit zeker aan haar echtgenoot zou hebben meegedeeld. Tot slot is het ook niet aannemelijk dat verzoekers schoonbroers de broer van verzoekster zouden aanvallen en daarbij hun gezichten zouden bedekken maar elkaar wel bij naam zouden noemen (gehoorverslag verzoekster, 4).

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers' asielrelaas. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoekers immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Injil in de provincie Herat een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een

binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen”*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Herat en de uitlopers van de stad in de districten Injil en Guzara opvallend kalm blijven. De informatie maakt melding van slechts één veiligheidsincident in het district Injil, een bom die van op afstand tot ontploffing wordt gebracht, gericht tegen een politiewagen (*subject related briefing* “Afghanistan” - “Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” 21 maart 2013, 24-25).

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat de commissaris-generaal bevestigt dat er in verzoekers' district nog steeds geweld is. ze stellen ook dat er vergeleken met de situatie in een normaal land nog veel te veel geweld is en dat elk burgerslachtoffer er één te veel is. Hiermee tonen verzoekers echter niet aan dat in het district Injil aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn.

Bijgevolg is er op basis van de informatie die de partijen de Raad aanreiken geen reden om aan te nemen dat er op dit ogenblik in het district Injil in de provincie Herat een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat burgers in het district Injil in de provincie Herat op dit ogenblik een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER